

Arrest

nr. 218 150 van 12 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 10 maart 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging alsook de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 maart 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 19 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 19 juli 2010 onontvankelijk verklaard. Het tegen deze beslissing gerichte beroep wordt op 30 november 2010, bij arrest nr. 52 127, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

1.2 Op 25 juli 2011 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 5 juni 2012 door middel van een bijlage 2 niet in overweging genomen.

1.3 Op 1 februari 2012 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 30 maart 2012 niet in overweging genomen.

1.4 Op 20 juni 2012 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 17 januari 2013 onontvankelijk verklaard. Op 5 augustus 2016 maakt de nieuwe advocaat van de verzoekende partij een aanvulling op de voormelde (reeds onontvankelijk verklaarde) aanvraag over. Het tegen de beslissing van 17 januari 2013 gerichte beroep wordt op 27 september 2018, bij arrest nr. 210 175, door de Raad verworpen.

1.5 Op 29 maart 2014 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Deze beslissing wordt op 22 mei 2017, bij arrest nr. 187 204, door de Raad vernietigd.

1.6 Op 4 augustus 2015 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in België in. Op 11 juli 2016 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 12 augustus 2016 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}) genomen. Dit bevel wordt op 22 mei 2017, bij arrest nr. 187 205, door de Raad vernietigd. Op 12 december 2016, bij arrest nr. 179 234, weigert de Raad aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7 Op 5 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: K(…)

Voornaam: F(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Libanon

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet hij het grondgebied verlaten, wordt hij gerepatrieerd en wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET
GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel.

- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 19.12.2018 voor feiten van dader of mededader, vreemdelingen hulp verleend, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op hetzelfde adres ingeschreven staat als mevrouw T(...) R(...) (geboren op (...), Algerije, F-kaart geldig tot 22.02.2023). In de bezoekerslijst van de gevangenis geeft hij aan 2 dochters te hebben, namelijk F(...) K(...) M(...) (geboren op (...).2005, onderdaan van Brazilië) en R(...) C(...) (geboren op (...).2003, Belg). De kinderen komen af en toe op bezoek in de gevangenis samen met de vriendin van betrokkene J(...) R(...) (Belg). Betrokkene woont echter niet officieel samen met mevrouw J(...) R(...) en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Betrokkene heeft sinds 04.08.2015 geen poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Mevrouw T(...) komt niet op bezoek in de gevangenis. Het is niet duidelijk of betrokkene nog een romantische relatie onderhoudt met haar. De (ex-)partner en kinderen van betrokkene worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard voor kiezen in België te blijven en contact met hem onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Libanon of een andere plaats waar hij zou verblijven. Betrokkene heeft nooit samengewoond met zijn vermeende dochter R(...) C(...). De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 04.08.2015 en werd bij beslissing van 11.07.2016 geweigerd door het CGVS.

Een bijlage 13 quinquies werd hem betekend op 18.08.2016. Op datum van 19.11.2009 diende hij een eerste maal een verzoek tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis in. Dit verzoek werd op 19.07.2010 onontvankelijk verklaard en ter kennis gebracht op 04.08.2010. Hiertegen werd op 13.09.2010 beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Dit verzoek werd bij arrest van 30.11.2010 verworpen. Op datum van 20.06.2012 diende hij een nieuw verzoek tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis in. Dit verzoek werd op 17.01.2013 onontvankelijk verklaard en ter kennis gebracht op 08.05.2013. Op 21.05.2013 werd hiertegen beroep aangetekend bij de RVV. Bij arrest van 27.09.2018 werd het ingediende beroep tot schorsing en nietigverklaring verworpen. Bij arrest van 12.12.2016 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire bescherming. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13, en de artikelen 3 en 8 EVRM.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. De betrokkene kreeg op 29.03.2014 het bevel om het grondgebied te verlaten. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 19.12.2018 voor feiten van dader of mededader, vreemdelingen hulp verleend, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 19.12.2018 voor feiten van dader of mededader, vreemdelingen hulp verleend, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. De betrokkene kreeg op 29.03.2014 het bevel om het grondgebied te verlaten. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 04.08.2015 en werd bij beslissing van 11.07.2016 geweigerd door het CGVS. Een bijlage 13 quinquies werd hem betekend op 18.08.2016. Op datum van 19.11.2009 diende hij een eerste maal een verzoek tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis in. Dit verzoek werd op 19.07.2010 onontvankelijk verklaard en ter kennis gebracht op 04.08.2010. Hiertegen werd op 13.09.2010 beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Dit verzoek werd bij arrest van 30.11.2010 verworpen. Op datum van 20.06.2012 diende hij een nieuw verzoek tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis in. Dit verzoek werd op 17.01.2013 onontvankelijk verklaard en ter kennis gebracht op 08.05.2013. Op 21.05.2013 werd hiertegen beroep aangetekend bij de RVV. Bij arrest van 27.09.2018 werd het ingediende beroep tot schorsing en nietigverklaring verworpen.

Bij arrest van 12.12.2016 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire bescherming. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13, en de artikelen 3 en 8 EVRM.

Vasthouding (...)"

1.8 Op 5 maart 2019 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht. Zij is derhalve tijdig ingediend.

2.2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op met betrekking tot de tweede bestreden beslissing (het inreisverbod), omdat dit niet als een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd.

2.2.2 De Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 het volgende overwoog:

“B.5.4. Het antwoord op een prejudiciële vraag dient nuttig te zijn voor de oplossing van het bodemgeschil.

Het Hof beperkt zijn onderzoek bijgevolg tot het verschil in behandeling tussen vreemdelingen naargelang zij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid willen instellen tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel dan wel tegen een inreisverbod.

B.6.1. In de interpretatie van de in het geding zijnde bepalingen die aan het Hof wordt voorgelegd, kan enkel tegen een verwijderings- en terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden ingesteld, en niet tegen een inreisverbod.

B.6.2. Ten aanzien van de mogelijkheid om rechtsmiddelen aan te wenden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zijn de voormelde categorieën van personen voldoende vergelijkbaar. Het Hof dient bijgevolg te onderzoeken of het verschil in behandeling redelijk verantwoord is.”

En:

“B.9.1. In de interpretatie van de in het geding zijnde bepalingen die aan het Hof wordt voorgelegd, kan een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden ingesteld tegen een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is doch niet tegen een inreisverbod.

B.9.2. Volgens artikel 1, 8°, van de wet van 15 december 1980 is een inreisverbod « de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt ».

Artikel 74/11 van die wet bepaalt de nadere regels van het inreisverbod.

Een inreisverbod is niet mogelijk zonder beslissing tot verwijdering. Een inreisverbod heeft slechts betekenis indien het vergezeld gaat van een verwijderingsmaatregel.

B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel.

Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.

B.11. De prejudiciële vraag dient bijgevolg ontkennend te worden beantwoord.”

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt aldus dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod. De verzoekende partij gedraagt zich ter terechtzitting van 11 maart 2018 slechts naar de wijsheid, zodat zij aan deze vaststelling geen afbreuk doet.

De vordering tot schorsing is onontvankelijk voor zover deze is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. De exceptie van de verwerende partij wordt bijgetreden. Naar de eerste bestreden beslissing zal verder in dit arrest verwezen worden als “*de bestreden beslissing*”.

2.3 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In de mate dat de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in deze mate onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“La partie défenderesse viole le droit fondamental à la vie familiale de la partie requérante, l'intérêt supérieur sa fille M(...), et l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980, pris seuls et conjointement aux obligations de minutie et de motivation, car les décisions constituent des ingérences dans le droit fondamental à la vie familiale et dans les droits et intérêt supérieur de l'enfant, sans que cela ait été analysé dûment et soit dûment motivé, et car les décisions ont des conséquences disproportionnées.

Le requérant résidait avec sa fille mineure, M(...), résidant légalement en Belgique, lorsqu'il a été arrêté, et celle-ci a continué à lui rendre visite et prendre de ses nouvelles durant sa détention.

Contrairement à ce qu'affirme la partie défenderesse en termes de motivation, ils résidaient ensemble : or, la partie défenderesse part du postulat inverse, erroné, et fonde son analyse de la vie privée et familiale du requérant sur cette base.

L'analyse de la vie familiale et l'intérêt supérieur de l'enfant est d'autant plus navrante que la partie défenderesse motive sa décision par des généralités totalement inadéquates, telles la possibilité de poursuivre une vie familiale via les moyens de communication et via des voyages des membres de sa famille pour lui rendre visite.

C'est évidemment faire bien trop peu de cas de l'importance de la présence d'un père aux côtés de sa fille adolescente (soulignons encore que la partie défenderesse ne procède pas à cette analyse de l'égard de la fille de la partie requérante, mais in abstracto à l'égard d'une vie familiale mal identifiée).

Forcément, cela biaise fondamentalement l'analyse de la vie familiale du requérant, et de l'intérêt supérieur sa fille mineure, éléments au combien importants dans le cadre de la prise de telles décisions (art. 74/13 notamment ; droit fondamental à la vie familiale ; droits et intérêt supérieur de l'enfant)."

3.3.2.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

"Vervolgens wijst verzoekende partij naar zijn vermeende minderjarige dochter, M(...) F(...) K(...). Hij houdt voor wel degelijk met haar te hebben samengewoond, tot zijn arrestatie. De betreden beslissing zou verkeerdelijk voorhouden dat hij niet met haar samenwoonde.

Verweerder merkt op dat deze kritiek getuigt van een verkeerde lezing van de beslissing. De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie heeft wel degelijk bevestigd dat verzoekende partij ingeschreven staat op het adres van mevr. R(...) T(...). Op dit adres staat ook zijn minderjarige dochter M(...) F(...) K(...) ingeschreven. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekende partij niet samenwoont met zijn tweede vermeende dochter, C(...) R(...). Dit wordt door verzoekende partij niet betwist.

(...)

In een tweede onderdeel verwijst verzoekende partij naar zijn recht op een gezinsleven en het hoger belang van zijn dochter M(...).

(...)

Vooreerst verwijst verzoekende partij naar zijn vermeende minderjarige dochter, M(...) K(...). Hij zou tot kort voor zijn arrestatie samengewoond hebben met haar. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing rekening gehouden met de tweede vermeende dochter van verzoekende partij, C(...) R(...).

Dienaangaande merkt verweerder op dat verzoekende partij slechts sinds 2015 ingeschreven staat op dit adres. Verzoekende partij legt geen stukken voor dat hij reeds voor 2015 heeft samengewoond met zijn vermeende dochter.

Opmerkelijk is dat verzoekende partij zelf aangeeft een relatie te hebben met mevr. R(...) J(...) en dat hij op termijn zal samenwonen met haar. Bovendien vermeldt verzoekende partij dat hij ten gevolge van de beslissing van de raadkamer een verblijf dient te hebben bij mevr. J(...). Mevr. J(...) staat evenwel ingeschreven op een ander adres dan M(...) K(...).

Verzoekende partij kan dus geen effectief beleefd gezinsleven met M(...) K(...) aantonen.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij tevens niet samenwoont met C(...) R(...), zijn tweede vermeende dochter.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie mocht dus geheel terecht besluiten dat de verwijdering van verzoekende partij, die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen, een minder ontwrichtende impact heeft.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie wijst hierbij nog op de vaststelling dat beide kinderen van verzoekende partij hem sinds zijn aanhouding dd. 19.12.2018 slechts enkele malen bezocht hebben. (...)

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen enkele aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in functie van zijn kinderen of partner."

3.3.2.3 Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De verzoekende partij wijst erop dat geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven en het hoger belang van haar minderjarige dochter M. Zij geeft aan dat zij samenleeft met haar dochter en dat de analyse van de gemachtigde van het gezinsleven en het hoger belang van het kind wordt gemotiveerd door volledig inadequate algemeenheden, zoals de mogelijkheid om het gezinsleven verder te zetten via communicatiemiddelen en via reizen van familieleden om haar te bezoeken. Zij voert aan dat dit uiteraard het belang van de aanwezigheid van een vader aan de zijde van zijn adolescente dochter met de voeten treedt en benadrukt dat de gemachtigde zijn analyse niet doorvoert met betrekking tot haar dochter, maar *in abstracto* met betrekking tot een slecht in kaart gebracht familieleven.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar het feit dat de verzoekende partij in de bezoekerslijst van de gevangenis aangeeft twee dochters te hebben, K. M. F., die veertien jaar is (het betreft de dochter M. naar wie de verzoekende partij verwijst), en C. R., die zestien jaar is. De gemachtigde geeft aan dat de kinderen af en toe samen met de vriendin van de verzoekende partij, mevrouw R. J., op bezoek komen in de gevangenis.

Op de dochter C. R., waarvan de gemachtigde aangeeft dat het een “*vermeende dochter*” betreft, gaat de verzoekende partij en bijgevolg ook de Raad niet verder in.

Wat de dochter M. betreft, stelt de Raad vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aangeeft dat het om een “*vermeende minderjarige dochter*” zou gaan. Uit de bestreden beslissing zelf blijkt echter niet dat de gemachtigde zou betwisten dat M. F. K. de dochter is van de verzoekende partij. Verder moet worden vastgesteld dat de verwerende partij terecht aangeeft dat de verzoekende partij uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, daar waar zij stelt dat zij wél samenwoont met haar dochter M. De bestreden beslissing spreekt zich immers slechts uit over de al dan niet samenwoning met de (ex-)partners van de verzoekende partij, mevrouw R. T. en mevrouw R. J., en met de vermeende dochter C. R. Uit de bestreden beslissing blijkt niet waar de dochter M. woont en of ze al dan niet samenwoont met haar vader, de verzoekende partij.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij *prima facie* terecht aanvoert dat de gemachtigde met betrekking tot de dochter M. slechts een onderzoek *in abstracto* heeft doorgevoerd. De gemachtigde spreekt zich niet uit over het concrete gezinsleven van de verzoekende partij met haar dochter M., maar stelt slechts het volgende: “*De (ex-)partner en kinderen van betrokkene worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard voor kiezen in België te blijven en contact met hem onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Libanon of een andere plaats waar hij zou verblijven.*” Zelfs in de mate dat dit zou volstaan opdat de gemachtigde zou hebben voldaan aan zijn verplichting om rekening te houden met het concrete gezinsleven van de verzoekende partij met haar dochter M. – hetgeen aldus niet blijkt –, blijkt hoe dan ook niet op welke manier hij hierbij zou hebben rekening gehouden met het hoger belang van dit minderjarig kind. De Raad merkt in dit verband nog op dat de gemachtigde, weliswaar in het kader van een overweging met betrekking tot het kind C. R., zelf erkent dat de uitwijzing van een ouder

die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen, niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen heeft als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen. Bijgevolg erkent de gemachtigde zelf uitdrukkelijk dat de al dan niet samenwoning een relevante factor is in de analyse die in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet moet worden gemaakt.

In haar nota met opmerkingen beperkt de verwerende partij zich tot *a posteriori*-motiveringen, die aldus niet voorkomen in de bestreden beslissing.

Zo wijst zij erop dat de verzoekende partij weliswaar is ingeschreven op hetzelfde adres als de dochter M., maar dat de verzoekende partij zelf aangeeft een relatie te hebben met mevrouw R. J. en op termijn met haar zal samenwonen. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 16 november 2018 nog ingeschreven was op hetzelfde adres als haar dochter M. Blijkens de gezinssamenstelling die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, was dit op 19 december 2018, zijnde de dag waarop de verzoekende partij werd opgesloten in de gevangenis, nadat zij op 18 december 2018 was aangehouden, nog steeds het geval. De verwerende partij maakt, nog los van de vaststelling dat deze overweging hoe dan ook niet voorkomt in de bestreden beslissing, niet duidelijk op grond waarvan het voor de beoordeling van het bestaan van het gezinsleven – hetgeen moet gebeuren op het moment van het nemen van de bestreden beslissing – relevant zou zijn dat hierin in de toekomst mogelijk verandering komt.

Verder geeft de verwerende partij nog aan dat de verzoekende partij slechts sinds 2015 is ingeschreven op het betrokken adres en dat zij niet aantoonbaar dat zij reeds voor 2015 heeft samengewoond met haar vermeende dochter. De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij er reeds in haar op 14 mei 2013 gedateerde verzoekschrift bij de Raad, gericht tegen een beslissing van 17 januari 2013 waarbij de aanvraag van 20 juni 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, melding maakte van haar dochtertje M., in welk verband zij een *“attestation de fréquentation”* voorlegde. Ook op het identificatieformulier dat de verzoekende partij moest invullen in het kader van de kennisgeving (op 8 mei 2013) van het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 januari 2013, vult de verzoekende partij in dat zij een kind M. F. K. heeft. In een interne nota van 29 maart 2014 stelt attaché K. V. het volgende: *“bijlage 13 – 7 dagen – Art. 7,1,1° (15/12/1980) – NIET prioritair voor opsluiting, minderjarige dochter in België ([OV-nummer])”*. In het verzoekschrift voor de Raad, gericht tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten van 29 maart 2014, wijst de verzoekende partij erop dat zij een dochter M. K. in België heeft die toegelaten is tot verblijf. Dit bevel werd door de Raad vernietigd op 22 mei 2017, bij arrest nr. 187 204, omdat geen onderzoek naar het gezinsleven van de verzoekende partij met dit kind, en naar het hoger belang van het kind was gebeurd. Op dezelfde dag, bij arrest nr. 187 205, werd overigens ook de bijlage 13quinquies van 12 augustus 2016 vernietigd, omdat dit bevel om het grondgebied te verlaten *“geen enkele referentie naar de individuele toestand van de verzoeker [bevat], laat staan naar zijn specifieke gezinssituatie, terwijl het feit dat hij een minderjarig kind heeft niet ter discussie staat”*. Verder wordt in een *“administratief verslag: illegaal verblijf”* van 21 februari 2015 aangegeven dat de verzoekende partij meedeelde dat zij al veertien jaar in Brussel woont op het adres Rue (...), en dat haar dochter en vrouw aldaar staan ingeschreven. Ten slotte wordt dochter M. K. ook vermeld in de verklaring die de verzoekende partij op 23 december 2015 in het kader van haar asielaanvraag van 4 augustus 2015 aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg reeds minstens vanaf de kennisgeving op 20 juni 2013 van het voormelde verzoekschrift van 14 mei 2013 op de hoogte was van het bestaan van de dochter M. K. en dit bestaan in het verleden zelf ook uitdrukkelijk heeft erkend. Bijkomend en ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de nieuwe advocaat van de verzoekende partij op 5 augustus 2016 nog een aanvulling op de aanvraag van 20 juni 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende – aanvraag waarover eigenlijk reeds op 17 januari 2013 een beslissing was genomen – en dat de verzoekende partij zich hierin opnieuw beriep op haar dochter M. F. K. en aangaf dat deze schoolliep in Vorst. Bij deze aanvraag werden twee attesten van schoolbezoek gevoegd, één van een school in Vorst voor de periode van 3 maart 2009 tot 28 juni 2013, en één voor een school in Brussel voor het schooljaar 2015-2016 (vijfde leerjaar).

Met betrekking tot de twee voormelde *a posteriori*-motiveringen wijst de Raad er bijkomend op dat de verwerende partij bovendien lijkt uit te gaan van het gegeven dat een gezinsleven tussen een ouder en een minderjarig kind slechts kan bestaan als beiden samenwonen. Dit gaat nochtans in tegen de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), waarin het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen een ouder en een minderjarig kind wordt

vermoed (EHRM (Grote Kamer) 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije*, § 94; EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 60).

Daarnaast stelt de verwerende partij dat de gemachtigde nog wijst op de vaststelling dat de beide kinderen van de verzoekende partij haar sinds haar aanhouding op 19 december 2018 slechts enkele malen hebben bezocht. De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing slechts zonder meer het volgende heeft gesteld: “*De kinderen komen af en toe op bezoek in de gevangenis samen met de vriendin van betrokkene J(...) R(...) (Belg).*” Nergens heeft de gemachtigde aangegeven dat de kinderen (waaronder dus het *in casu* relevante kind M. K.) de verzoekende partij “*slechts*” enkele keren zou hebben bezocht, laat staan dat hij hieruit een gevolg zou hebben getrokken met betrekking tot het gezinsleven met en/of het hoger belang van het betrokken kind. Uit de bezoekerslijsten van de gevangenis, die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt en die betrekking hebben op een periode van 15 januari 2019 tot en met 8 maart 2019, blijkt overigens dat het kind M. K. de verzoekende partij is komen bezoeken op 23 januari 2019, 26 januari 2019, 9 februari 2019, 16 februari 2019, 23 februari 2019 en 24 februari 2019.

Ten slotte voert de verwerende partij nog aan dat de verzoekende partij geen enkele aanvraag om machtiging tot verblijf in functie van haar kind heeft ingediend. Uit de bovenstaande vaststellingen van de Raad is echter gebleken dat de verzoekende partij zich in haar op 20 juni 2012 ingediende en op 5 augustus 2016 te laat aangevulde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op de aanwezigheid van haar schoollopend en legaal in België verblijvend kind M. K. heeft beroepen.

Met haar *a posteriori*-motiveringen kan de verwerende partij niet herstellen dat de gemachtigde heeft nagelaten (afdoende) rekening te houden met het gezinsleven van de verzoekende partij met haar kind M. K. en met het hoger belang van dit kind. Hetzelfde geldt overigens voor de verdere *a posteriori*-motiveringen die de verwerende partij in haar nota met opmerkingen opneemt en die meer specifiek op artikel 8 van het EVRM betrekking hebben.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt.

3.3.2.4 Het enig middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen ervan moet zodoende niet meer worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze moet integendeel zeer concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij moet gegevens aanvoeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er moet evenwel worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil

zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt onder meer samen met de door haar ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zij verwijst immers uitdrukkelijk naar haar recht op een gezinsleven, op het hoger belang van haar minderjarige dochter en op haar vooruitzichten op verblijf in België, waar haar dochter woont.

De verwerende partij stelt aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel met betrekking tot deze elementen slechts dat geen schending van het gezinsleven werd vastgesteld en dat werd rekening gehouden met het hoger belang van de minderjarige dochter. Het volstaat dan ook te verwijzen naar hetgeen de Raad in dit verband hoger, in het punt 3.3.2.3, heeft vastgesteld.

De Raad benadrukt nogmaals dat de in het kader van voormeld artikel 74/13 te respecteren elementen van het gezins- en familieleven enerzijds en van het hoger belang van het kind hun weerklink vinden in artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest enerzijds en in artikel 24 van het Handvest anderzijds. Bijgevolg moet een ernstig middel gesteund op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet beschouwd worden als een middel gesteund op de grondrechten van de mens, zodat de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel overeenkomstig de uitdrukkelijke bewoordingen van voormeld artikel 39/82, § 2, eerste lid, vervuld is.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 maart 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

I. VAN DEN BOSSCHE